



רע"פ 1496/16 - הרצל כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1496/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
הרצל כהן

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת, מיום 24.1.2016, בע"פ
14277-08-15, שניתן על ידי כב' השופט ס' דבור

בשם המבקש:
עו"ד יהושע רובין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור), בע"פ
14277-08-15, מיום 24.1.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב'
השופטת ד' שרון-גרין), ברע"ס 53696-07-11, מיום 15.6.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 20.4.2015, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון, לפי סעיפים
4 ו-14(א) לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק רישוי עסקים); וכן בעבירה של אי קיום צו מנהלי, לפי סעיף
25 לחוק רישוי עסקים. בכתב האישום נטען, כי המבקש הפעיל את עסקו, אולם שמחות ע"ש "אולמי נתנאל" (להלן:
העסק), ללא רישיון, כמתחייב על פי חוק רישוי עסקים ועל פי צו רישוי עסקים, התשנ"ה-1995. ביום 19.1.2011,



הוצא כנגד המבקש צו הפסקה מנהלי, אשר מורה לו לחדול, באופן מיידי, מהפעלת העסק. למרות הצו, נמצא, במסגרת ביקורת שנערכה ביום 23.1.2011 וביום 25.1.2011, כי המבקש ממשיך להפעיל את העסק. לאחר הרשעתו של המבקש בעבירות שיוחסו לו, נדחה, לבקשתו, מועד הטיעונים לעונש. ביום 15.6.2015, נגזר דינו של המבקש, והושתו עליו קנס בסך של 4,000 ש"ח או 40 ימי מאסר תמורתו, והתחייבות כספית בסך של 8,000 ש"ח, למשך שנתיים, להימנע מלבצע אותן עבירות בהן הורשע.

3. על פסק דינו של בית משפט השלום, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי, המכוון לעצם הרשעת המבקש בעבירות שיוחסו לו; לדחיית טענת ההגנה מן הצדק, אשר העלה בפני בית המשפט; וכן, לחומרת העונש אשר הוטל עליו. בית המשפט דחה את ערעורו של המבקש, בצינו כי:

"הכרעת דינו של בית משפט קמא מפורטת ומנומקת היטב במסגרתה התייחס בית המשפט לכל הטענות אשר הועלו, שוב, במסגרת ערעור זה. המערער [המבקש] לא הצביע על טעם מיוחד כלשהו המצדיק התערבות במסקנות אליהן הגיע בית משפט קמא על בסיס התרשמותו מהעדויות אשר נשמעו בפניו. לא מדובר בטעות בולטת ו/או בסדקים עמוקים ורחבים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור".

עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי "טענת המערער [המבקש] להגנה מן הצדק עקב התנהגותה של הרשות חוסר התיאום בין משרד הבריאות לבין הרשות המקומית, הינה דהויה וצדק בית משפט קמא עת דחה אותה". בנוסף, לא מצא בית המשפט המחוזי מקום להתערב בעונש שהוטל על המבקש, שכן המבקש לא התייחס לכך במסגרת טיעוניו בהודעת הערעור, מה גם שהעונש שהוטל הינו סביר ונושק לגבול התחתון של מתחם הענישה שנקבע.

הבקשה לרשות ערעור

4. בבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי, חוזר המבקש על טענתו, כי חוסר התיאום בין המשיבה לבין משרד הבריאות יצרו בקרבו מצב תודעתי, לפיו הוא רשאי להפעיל את העסק עד ליום 3.2.2011. לפיכך, לטענת המבקש, עולה בעניינו שאלה בעלת חשיבות עקרונית, והיא "הכיצד הערכאה הדיונית ואף בית משפט קמא, לא נותנים משקל למצבו התודעתי של המבקש, כאשר גוף הפועל מטעם הרשות המקומית והמאשימה [המשיבה], משרד הבריאות, מאפשר למבקש להמשיך לנהל את האולם ובמהלך התקופה יתקנו הליקויים הטעונים תיקון". המבקש אף סבור, כי יש לקבל את טענתו להגנה מן הצדק, נוכח חוסר התיאום בין המשיבה לבין משרד הבריאות. לעמדת המבקש, הערכאות הקודמות לא העניקו משקל, לעובדה שכתב האישום נוסח באופן בלתי לגיטימי, ואף לא הוגשה בקשה לתקנו על ידי המשיבה, כפי שהורה לה בית משפט השלום לעשות. המבקש גורס, כי "השארית פסק הדין על כנו, יש בה כדי לפגוע בשלטון החוק, בתחושת הצדק ובאמון הציבורי, בהליך השיפוטי". על כן, סבור המבקש כי יש ליתן לו רשות לערער, לקבל את ערעורו לגופו של עניין, ולזכות אותו מהעבירות שיוחסו לו.

דיון והכרעה

5. הלכה מושרשת היא, כי רשות לערעור ב"גלגול שלישי", תינתן בצמצום, ורק במקרים אשר מצריכים דיון בשאלה משפטית כבדת משקל או בסוגיה רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים להליך; או כאשר עולה חשש לעיוות



דין חמור או לאי צדק מהותי, אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 1643/16 שלמה ביטון נ' מדינת ישראל (2.3.2016); רע"פ 1619/16 עבד אל עזיז אבו עראר נ' מדינת ישראל - מע"מ ומס הכנסה (29.2.2016); רע"פ 1579/16 איהאב ספיאן נ' מדינת ישראל (28.2.2016)). לאחר עיון בבקשה שלפניי ובנספחיה, אני סבור כי עניינו של המבקש איננו נמנה על מקרים אלה, ומטעם זה בלבד יש לדחות את הבקשה.

6. למעלה מן הצורך אציין, כי אין לקבל את הבקשה גם לגופו של עניין. אין בכוחם של הנימוקים שהעלה המבקש בבקשתו, לבסס טענה של הגנה מן הצדק. כמו כן, מצבו התודעתי של המבקש, עת הפעיל את עסקו ללא רישיון, הוכח בערכאה הדיונית, מעבר לספק סביר. כבר נאמר, לא אחת, כי ככלל, לא תתערב ערכאת הערעור בממצאי מהימנות ועובדה, אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, באשר היא זו שמתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, ויכולה לתור באופן ישיר אחר "אותות האמת" שנתגלו בעדותם, ולהסיק את המסקנות בדבר מהימנותן (רע"פ 157/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016); רע"פ 8532/15 יעקב ארביב נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה עיריית נתניה (15.12.2015); רע"פ 8106/15 אסולין הורטנסה נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה- בני ברק (30.11.2015)). הדבר נכון, ביתר שאת, כאשר עסקין בבקשה לדיון בערעור ב"גלגול שלישי". אעיר, כי לא התעלמתי מהעובדה שניתן היה לתקן את כתב האישום, כך שיהיה ברור יותר, אולם לא מצאתי כי יש בעובדה שכתב האישום לא תוקן, כדי לגרום עיוות דין למבקש, ולהצדיק התערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות.

7. אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ו באדר א' התשע"ו (6.3.2016).

ש ו פ ט